

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 304/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], t. č. [REDAKČIA] ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. 10 P 108/2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], t. č. [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 P 108/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ koncom septembra 2017 podal okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhal zákazu styku starej matky s jeho maloletou dcérou z dôvodu, že stará matka trpí schizoafektívnou poruchou, psychiatricky sa lieči už 20 rokov a maloletej nie je na prospech, pokiaľ sa so starou matkou stýka.

Okresný súd podľa sťažovateľa vo veci vykonal 13. decembra 2017 pojednávanie, ktoré odročil na neurčito a následne určil termín pojednávania na marec 2018, ktorý však bol zrušený z dôvodu práceneschopnosti sudkyne. Ostatným úkonom vo veci malo byť podľa sťažovateľa doručenie predvolania na pojednávanie nariadené na 16. máj 2017, čo je minuloročný termín. Sťažovateľ je presvedčený, že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom, pričom nie je nutné, aby sa maloletá *„zdržiavala v tej chorej domácnosti“*.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sa sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol tak, že vo svojom rozhodnutí vysloví, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000 €.

Sťažovateľ požiadal, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu z radov advokátov na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie

tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (IV. ÚS 434/08, III. ÚS 59/05).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistujú žiadne zásadnejšie odlišnosti (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07), čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne.

Napadnuté konanie podľa informácie sťažovateľa začalo najskôr koncom septembra 2017. Z toho vyplýva, že ku dňu predbežného prerokovania sťažnosti trvá menej ako 9 mesiacov a vo veci sa už uskutočnilo pojednávanie a ďalšie je nariadené na 16. máj 2018 (na predvolaní je uvedený v dôsledku pisárskej chyby nesprávny rok – 2017, ústavný súd zistil, že pojednávanie v právnej veci sťažovateľa je nariadené na 16. máj 2018 o 8.15 h, pozn.). Doterajšia dĺžka napadnutého konania, ako ani ďalšie námietky obsiahnuté v sťažnosti sťažovateľa nesignalizujú v doterajšom postupe okresného súdu také pochybenia, ktoré by zakladali reálnu možnosť ústavného súdu vysloviť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie porušenie sťažovateľom označených práv. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni

v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ nepripojil k svojej sťažnosti splnomocnenie na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom advokátom, t. j. jeho sťažnosť neobsahuje náležitosť predpísanú v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd uplatňujúc zásadu hospodárnosti svojho postupu nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa, aby odstránil tento nedostatok svojej sťažnosti, keďže aj v prípade, ak by bol v konaní riadne zastúpený advokátom, ústavný súd by musel z už uvedených dôvodov sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2018